

POEME

I. AMÉLIE

(PAS POULAIN DU TOUT). LUMI

bei o cafea neagră cât cerul Parisului un 25 noiembrie sau cât o fi, bei și pilulele strălucitoare, ascultînd right said fred și privind spre bordul mașinii cum acele zburdă pe cadran înainte și înapoi, cum toate luminițele sînt aprinse this is a love song for you cînta prietenul chel încă sexy. benzina scade pe măsură ce setea ta de viață deschide o plasă mare de vise colorate exact pe cheiul Senei unde ultima dată lumea se încăleca să vadă potopul. tu ești între fluturii de noapte singura vizitatoare fără curiozitate you are a big heart for love se oțărăște fred. dansezi ca și cum ai fi singură și o vreme ai trecut allegretto pe bancheta din spate și te privești conducînd ca în altă viață, doar că mașina înaintea singură, e clever car, și tu rîzi bezmetic așa ca-n filmele cu woody allen cînd nimeni dar absolut nimeni nu crede că noaptea poate avea vreo urmare în orașul acesta. mai ai doar timpul să faci o poză trecătorului și mai puțin grăbit decît tine care se oprește îți cere o țigară și te întrebă între două fumuri dacă Parisul e chiar orașul acesta. și dacă mai e mult pînă la bulevardul St Michel.

Plimbi în vintre o bulă, un cer gol transparent cu colți uneori îi simți ca o felie absentă din care durerea a lăsat exact atît – un limb strălucitor. el ține ce ține. va hrăni alte năluci. pînă cînd vei deveni și tu. cîine

Intru. „Aș vrea și eu un cocktail cu zîne. Și fructe de mare.” M-aș simți „om”. Aș înghiți fără să clipesc valurile groase de spumă, pe care, copil, o confundam cu norii. Ai mei îmi spuneau că ei sînt foarte departe undeva, de teamă să nu înghit vreo halbă de nori. De atunci și încă azi nu m-am îndoit că voi trăi în poezie. Pînă la capăt poate. În minciuna fastuoasă a poeziei.

Poate cea mai fericită am fost în acea seară în camera de bonă luminile orașului se aprindeau unele de la altele și-i simțeam privirea înțepenită pe ceafa mea ca un apus prelung de septembrie. Serile pe acoperișurile pariziene nu seamănă cu nimic, sînt atît de transparente aproape că ar putea semăna cu roua, cu licoarea salvatoare ce coboară în venele

celui reînviat într-o sală de trezire. Ele nu au nici miros. Poate forma aproximativă a răbdării ca cea a unei cozi de pisică răsfirată după ploaie, exact pe acoperișul cel mai scortșos și mai aproape de cer. Acolo, în inima Montmartre-ului.

Ieri am privit îndelung cele două dricuri aliniate solemn în fața bisericii A. Umbre fugace se proiectau pe zidul dinspre sud chiar în bătaia soarelui. Un apus ca oricare altul îmi spuneam. Un buchet imens împiedica una din portiere să se închidă. Îmi imaginam ceremonia răcoroasă, fețele grave, familia defunctului, deși în mintea mea brusc se desenase o femeie. Cîteva secunde și floarea care împiedica portiera să se închidă mi-au schițat o clipă, într-un fel ciudat, un flash, existența acelei femei. Aș fi putut intra, apropia de coșciug, împărți o rugăciune, aprinde poate o lumînare pentru ca sufletul să urce în lumină. Am tăiat scurt gîndul, văzîndu-l pe indianul de la colț care vindea zmerură și mure. Nu mai văzusem mure de ani de zile. Îmi făcea semn să mă apropii zîmbind. Am ales ieri murele de la gura metroului parizian. Am mîncat în liniște una sau două în timp ce mintea mi se golea încet. Cîteva metri după, clopotele au început să sune. Clopotele de la A.

Am tras oblonul am închis ochii. Alături, cîte un vaporas se încurca prin apele Senei. Uneori o bătălie nefirească se da în cel ce învăța tăcerea pe propriul trup răbdarea pe propria-i carne pe care orele i-o smulg atent ca o rădăcină lipită de inimă

II. SUD

Vara o luam și noi înspre Sud. Cel mai mic port ne aștepta surîzător. Părea să fi fost așezat exact acolo, în acel loc, pentru noi. La mal, un marinar pe care cei mulți și-l imaginează bărbos și bătrîn. Cu o pipă între firele dese ale bărbii stacojii. Al nostru era tînăr. Spuneam că seamănă cu Sfințul Petru din icoanele bunicii. El avea întotdeauna o vorbă de duh pentru cei ca noi, și seara, o tăcere luminoasă. Era și o chilie la mal. O bisericuță prin care curgea direct marea și se oprise pentru eternitate în privirea curioasă a peștilor pe care și noi i-am văzut desenați pe pereți în locul sfinților. Am inventat o rugăciune pentru pești și o colindă pentru mare. Sînt neterminate, acolo cei care revin mai adaugă un vers, mai mîngîie un mal. Pînă cînd marinarul cel tînăr va deveni la rîndu-i un înțelept surîzător.

Copilul farului. El este fiul stăpînului farului, Alessandro. Care a văzut licorna și peștii silențiosi ai nopții. E real. Are blîndețea ta și o privire de azur. Valurile i-au dat un nume. Cel care Desface Acele Ceasornicului cu Mîinile Dragostei. Copilul timpului fără timp.

Îmi povestea despre pietrele prețioase. Mintea lui dezghioacă atent fiecare nuanță așa cum dezbracă o femeie pe care o văzuseși cîndva în oglinda singuratică a memoriei. Le adulmecă, mai spunea, apoi îți concentrezi privirea pe dîra cea mai capricioasă, evanescența pe care știi că ai putea-o pierde exact în clipa în care ai închide, dintr-o rațiune sau alta, ochii.

Ești între ascuțiturile sufletului și om
Apari și dispari

Din carnea ta rămîne o sferă de aur nocturn, pe care o desenează degete și mai lucitoare. Rămii o vreme și privești dîra intensă pe care o așază emoția ta pe cer și nu e nimeni, surîzi. În noapte toate bucuriile pînă și cele mai luminoase sînt un cadou solitar

Cineva joacă biliard cu gîndurile mele. Pe o masă mov. Fetele de sală au degete oranj. Un contrast care nu i-ar scăpa nici celui mai trist locuitor al orașului. Le-ar numi poate fetele milei pînă cînd ar pricepe despre ce e vorba. Ce și cum. Ar urma o liniște fenomenală pe care ar înghiți-o brusc uruitul sîngelui înainte de căderea nopții. Cînd spaima că jucătorii și-au epuizat jetoanele și că de niciunde o mare incertitudine ar invada, ca un liliac cu aripi de smolă, sala

uite, moartea te va găsi chiar așa ascultînd muzică, poate jazzul lui Novecento pe o mare locuită de bătrîni, privirea lunecîndu-ți în căutarea zăpezilor de altădată, a timpului pierdut. Vei fi așa ca-n portretul lui Dorian Gray, un Narcis oglindindu-se-n Goldmund și-ți vei spune că, după o sută

de ani de singurătate, noaptea e musai tandră pe muntele vrăjit sau Vara la poalele vulcanului. Altminteri ai lua-o spre far dacă din mîndrie și prejudecată nu ai fi ales, ca un Faust de duzină, la răsărit de Eden. Oricum ești un Bovary fan-dos și în zori un Don Quijote on the road, cel mai adesea la capătul nopții. În fine, degeaba gîndesc ei că bravul Ulysse s-a întors cu mintea întregă la statornica-i Penelopă, sau că tu ai fi cea mai credibilă încarnare de război în pace, amintește-ți, Străine, Parisul nu e o sărbătoare decît pentru cei ce cred în Iluminări și-n Insuportabila ușurătate a ființei

regarde, la mort te trouvera exactement ainsi en train d'écouter de la musique, peut-être le jazz de Novecento sur une mer peuplée par des vieux, le regard cherchant les neiges d'antan, le temps perdu. Tu seras comme dans le portrait de Dorian Gray, un Narciss se miroitant en Goldmund et te diras qu'après cent ans de solitude, la nuit est forcément tendre sur la montagne magique ou l'Été aux pieds du volcan. Sinon, tu partirais vers le phare si par Orgueil et Préjugés n'avais-tu pas choisi, tel un Faust de fortune, l'Est de l'Eden. Peu importe, tu demeures un Bovary alambiqué et, comme une promesse, à l'aube, un Don Quichotte on the road, vers le bout de la nuit le plus souvent. Enfin, ils ont beau penser que le brave Ulysse rejoignit sain d'esprit sa fidèle Pénélope ou bien que tu serais la plus crédible incarnation de la guerre en paix, souviens-toi, l'Etranger, Paris est une fête seulement pour ceux qui croient aux Illuminations ou encore à l'Insoutenable légèreté de l'être

și atunci a venit un înger. zicea că-l cheamă... Madeleine. Nu venise să salveze pămîntul și toga îi atîrna pe dalele zbîrcite ca un înveliș de restriște. Voia să rîdă pușin, ca un prieten vechi, dar nu oricum, ci așa fi putut, dacă am înțeles bine, să mă pitesc în poala lui. Mai tîrziu așa fi făcut tumbă de liniște. Nimic, nu am făcut nimic din tot ce-mi propusesem de ani gîndindu-mă ca l-aș putea întîlni vreodată pe ulițele uscate ale-ntîmplării. Între timp, orașul a fost acoperit de bălării. Și din Madeleine am păstrat doar culoarea vie a veșmintelor. Roșu și aur

puis vint un ange. disait s'appeler... Madeleine. N'était pas venu pour sauver le monde et sa toge traînait sur les dalles gercées comme un revêtement de fortune. Il voulait juste rire un peu, comme un vieil ami, à sa façon, mais j'aurais pu, si j'avais bien compris, me blottir dans ses plis. Plus tard, je n'avais qu'à faire des tonneaux en silence. Rien, je n'ai rien fait de toutes les choses possibles, me disais-je, si un jour il devait jaillir là, comme ça, dans les ruelles ternes du hasard. Pendant ce temps, la ville a été couverte par les mauvaises herbes. Et de Madeleine je gardai seule la couleur vive des vêtements. Du rouge et de l'or